

1.000

μόρια και παραπάνω αναμένεται να είναι η αύξηση των βάσεων σε ορισμένες σχολές φέτος.

3

αστυνομικοί χρειάστηκε να πάνε στο νοσοκομείο για τις πρώτες βοήθειες μετά από επίθεση σκύλου στους Αμπελόκηπους.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ: ΑΤΕΛΑΪ/LIFO

ΠΟΙΟΝ ΠΕΙΘΕΙ Ο ΠΡΟΣΦΑΤΟΣ ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ;

Η φρέσκια κυβέρνηση πληροί όλες τις προϋποθέσεις για μια πανηγυρική ήττα, αντάξια ενός σπαγγέτι γουέστερν. Μιας παρωδίας δηλαδή.

Σε έναν ιδανικό κόσμο, μια κυβέρνηση θα θύμιζε συμφωνική ορχήστρα. Ο πρόεδρος της θα ανέβαινε στο πόντιο και, με κινήσεις περισσότερο σίγουρες παρά θεαματικές, θα διηύθυνε τους μουσικούς-υπουργούς. Θα εμπύχωνε τους σολίστες ώστε να ξεδιπλώνουν την τέχνη τους. Θα προλάμβανε τα φάλτσα των λιγότερο έμπειρων. Το αποτέλεσμα θα ικανοποιούσε, θα πλούτιζε το κοινό.

Σε έναν ιδανικό κόσμο σε κρίση μια κυβέρνηση θα έμοιαζε με στρατό. Ο πρωθυπουργός, μπαρουτοκαπνισμένος και επιτελικός συνάμα, θα διέθετε σχέδια και εναλλακτικές, θα είχε προετοιμαστεί και για το τρισεπίτοιο ακόμα ενδεχόμενο – και για την προδοσία και για την πανωλεθρία. Θα κατέβαινε με πλατύ χαμόγελο στο πεδίο της μάχης για να σταθεί στο πλευρό των στρατιωτών του, να τους τονώσει το ηθικό, για να θεθεί επικεφαλής της προέλασης ή –σε περίπτωση συντριβής– για να τους υπενθυμίσει πως ο πόλεμος συνεχίζεται, πάντα συνεχίζεται, μέχρι την τελική νίκη.

Η κυβέρνηση που μόλις ορκίστηκε φέρνει –φου– στο μυαλό και του πιο καλόπιστου πολίτη θίασο ποικιλιών.

Μετά τα αποτελέσματα των δύο εκλογικών Κυριακών, το τοπίο έχει ξεκαθαρίσει. Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά την αριθμητική κάμψη των δυνάμεών του, είναι πρώτο κόμμα. Ο Αλέξης Τσίπρας νιώθει εν αναμονή πρωθυπουργός και ως τέτοιος πλέον αντιμετωπίζεται και από τους κορυφαίους αξιωματούχους της Ευρώπης. Η στάση του, εξάλλου, στο ζήτημα της ανάδειξης Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής –«... το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο δεν πρέπει να προτείνει υποψήφιο που δεν συμμετείχε στις εκλογές, εφόσον δε το Λαϊκό Κόμμα νίκησε, ο Ζαν-Κλοντ Γιουνκέρ θα πρέπει να συγκροτήσει την απαιτούμενη πλειοψηφία...»– εκπλήσσει με την ευθύτητα, την ωριμότητα και την πολιτικότητά της.

Ο «αστικός» (όπως θα τον αποκαλούσαν παλαιότερα) κόσμος της Ελλάδας, ωστόσο, ο κόσμος στον οποίον απευθύνεται η στρατηγική συμμαχία Νέας Δημοκρατίας-ΠΑΣΟΚ, ξέρει πολύ καλά τι εστί ΣΥΡΙΖΑ. Πέριξ του κυρίου Τσίπρα διακρίνει βρικολακισμένα απομεινάρια του βαθέως ΠΑΣΟΚ, απολιθώματα του μαρξισμολενινισμού, ιδεοληπτικούς πέραν πάσης πραγματικότητας κι αδίστακτους τυχοδιώκτες που έχουν καβαλήσει το όχημα της Ριζοπαστικής

Αριστεράς επειδή λιγυρεύονται απλώς τα μάτια της εξουσίας.

Ο αστικός κόσμος εκτιμά ότι τυχόν επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ θα μας γυρίσει πίσω στα '80s. Μαθητεύομενοι μάγοι, κούφιος ρητορείες, μισαλλοδοξία, λαϊκισμός, αισθητική Περόν χωρίς καν μια Εβίτα. Δίχως –το κυριότερο– τα ευρωπαϊκά «πακέτα» των δισεκατομμυρίων, που δημιουργούσαν μια γενική αίσθηση ευφορίας κι έδιναν στον Α.Γ. Παπανδρέου την άνεση να υποσχεται ακόμα καλύτερες μέρες και να προτρέπει τον Τσοβόλα να τα δώσει όλα.

Ο αστικός κόσμος αντιλαμβάνεται πως οι επερχόμενες βουλευτικές εκλογές –είτε συμβούν στις αρχές του 2015, είτε το 2016– θα κρίνουν την πορεία της χώρας επί μια τουλάχιστον δεκαετία. Πως εάν ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίσει, η υπάρχουσα τάξη πραγμάτων θα σαρωθεί. Πως την επόμενη μέρα, άλλοι θα αλλαξοπιστήσουν πανικόβλητα και κωμικά, άλλοι θα πεταχτούν στα αζήτητα κι άλλοι θα μπουκ στον πάγο για πολλά χρόνια, ώσπου να τους ξαναχαμογελάσει η Ιστορία.

Ο αστικός κόσμος (θα όφειλε να) αντιμετωπίζει τις επόμενες εκλογές ως την τελική σύγκρουση. Θα έπρεπε άρα να συγκροτήσει την κυβέρνηση, την εμπροσθοφυλακή του, από τους αρίστους του. Ωστε να εμπνεύσει την πεποίθηση ότι δεν είναι ένας κόσμος σε αποδρομή, ένα καθεστώς παρηκμασμένο. Μα –το αντίθετο– πως διαθέτει εφεδρείες σφριγηλές. Και αναγεννάται από την τέφρα του.

Διαβάζω τη σύνθεση της κυβέρνησης μετά τον ανασχηματισμό. Αναθεωρώ. Όχι, δεν πρόκειται για θίασο ποικιλιών. Είναι δύο έργα σε ένα. Συνδυασμένα με τον πλέον άγαρμπο τρόπο.

Παλιές καρβάνες της πολιτικής, δαιμόνιοι τακτικιστές αν μη τι άλλο, οι κ.κ. Σαμαράς και Βενιζέλος σκέφθηκαν αυτήν τη φορά πιο κομπογιαννίτικα από ποτέ.

«Οι ξένοι δανειστές μάς επιβάλλουν μια πορεία μεταρρυθμίσεων, την οποία οι ψηφοφόροι αποδοκιάζουν. Μικρό το κακό. Θα ανακατέψουμε την τράπουλα και θα θολώσουμε τα νερά. Στη θέση του Γιάννη Στουρνάρα θα τοποθετήσουμε τον ομοιάματό του πλην άφθαρτο Γκίκα Χαρδούβελη. Κι απέναντί του, σε ρόλο καλών μπάτσων, τον Γεράσιμο Γιακουμάτο και τον Αργύρη Ντινόπουλο. Ο Μάκης Βορίδης θα πάει στο υπουργείο Υγείας, στη θέση του υστερικά άτακτου Άδωνι

Γεωργιάδη, για να καλμάρει τους φαρμακοποιούς, όπως είχε άλλοτε καλμάρει τους ταξιτζήδες. Ο Ανδρέας Λοβέρδος στο Παιδείας θα δώσει την αίσθηση πως στην κυβέρνηση συμμετέχει το όλον ΠΑΣΟΚ. Η κεντροαριστερή Άντζελα Γκερέκου θα αποτελεί, μαζί με την κεντροδεξιά Όλγα Κεφαλογιάννη, το αλατοπίπερο του σχήματος. Ο Κώστας Τασούλας, πρόσωπο σοβαρό αλλά και αυτοσαρκαζόμενο, θα φανεί σαν ανάσα στο Πολιτισμού, συγκρινόμενος ιδίως με τους προκατόχους του. Και χάρη στη Σοφία Βούλτεψη θα καμαρώνουμε πως για πρώτη φορά εμείς διαλέξαμε γυναίκα κυβερνητική εκπρόσωπο...».

Ποιος πρόκειται να συγκινηθεί, πόσο δε μάλλον να πειστεί, από την παραπάνω σαλάτα; Ποιος από τους πολίτες –ενώω– που αποδοκίμασαν πριν από δύο εβδομάδες τη Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ; Η υπουργοποίηση τώτων βουλευτών από τη Β' Αθηνών θα επαναπαρίσει ψήφους; Πώς και γιατί; Επειδή θα κάνουν ρουσφέτια; Μα οι πελατειακές σχέσεις έχουν, με τη χρεοκοπία του κράτους το 2010, ανίατα ατροφήσει. Εκτός πλέον κι αν η κυβέρνηση αποφασίσει να τινάζει την μπάνκα στον αέρα, να επαναφέρει ολοταχώς το κομματικό κράτος. Σε αυτήν, όμως, την περίπτωση, ο κύριος Γκίκας Χαρδούβελης θα καταστεί εντελώς άδειο πουκάμισο. Γιατί δεν έβαζαν κατευθείαν στο υπουργείο Οικονομικών την κυρία Κατερίνα Παπακώστα; Γιατί δεν περιφρονούσαν απροκάλυπτα και δονκιχωτικά την Τρόικα και τις όποιες απαιτήσεις των δανειστών μας;

Στην κυβέρνηση που μόλις ορκίστηκε ο λαϊκισμός και η σοβαρότητα, η παλααιοκομματική και η μεταρρυθμιστική τάση δεν συνδυάζονται. Αλληλοεξουδετερώνονται.

Η φρέσκια κυβέρνηση πληροί όλες τις προϋποθέσεις για μια πανηγυρική ήττα, αντάξια ενός σπαγγέτι γουέστερν. Μιας παρωδίας δηλαδή.

Διαβάζω για τρίτη φορά τον κατάλογο των καινούργιων υπουργών και υφυπουργών. Θυμάμαι μια φράση του Γούντι Άλεν: «Είναι ένα τέρας. Έχει κεφάλι λιονταριού. Και πόδια λιονταριού. Διαφορετικού λιονταριού όμως».

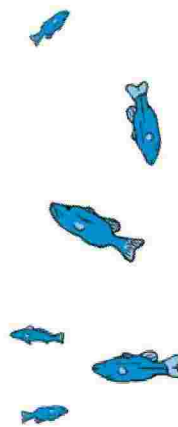
Τέτοια λιοντάρια δεν κυνηγούν. Ούτε καν βρυχώνται.

— Χ.Α. ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ

40.000

συμβάσεις που μονιμοποιήθηκαν με τον «νόμο Παυλόπουλου» βρίσκονται στο στόχαστρο του ΑΣΕΠ.

4 χλμ.

ακτής γέμισαν χιλιάδες νεκρά ψάρια που ξεβράστηκαν στη Σάμο.